

ÎMPLINIREA DATORIILOR

– *Pilda talanților, Duminica a 16-a după Rusalii* –

Ființa omenească este astfel alcătuită, încât poartă în sine toate puterile care o fac să crească și să se desfășoare spre scopul final. Aceste puteri nu lucrează singure, ci ajutate mereu de grija binefăcătoare a Providenței, care veghează fără întrerupere lângă noi. Fiecare om are înlăuntrul său conștiința morală care îi spune ce trebuie să facă și de ce trebuie să se ferească pentru a putea fi împăcat cu sine și cu aproapele. Prin acest mijloc, omul poate, chibzuind asupra a ceea ce cunoaște prin simțuri, să adâncească împlinirea datoriei de cultivare și folosire a darurilor cu care Dumnezeu ne-a înzestrat pentru mântuirea noastră. El ne va cere socoteală despre înmulțirea, întrebuințarea și folosirea acestor daruri. Despre această îndatorire ne vorbește Mântuitorul în Pilda talanților, îndemnându-ne la împlinirea conștiințioasă a datoriilor și totodată la înmulțirea, întrebuințarea și folosirea, prin muncă, a darurilor ce le avem fiecare pentru această stare și chemare. Vorbind despre muncă, Mântuitorul nu numai că a aprobat-o, fiind strâns legată de firea omului, dar a înălțat-o, a sfințit-o și a binecuvântat-o. Omul este dator să muncească și pentru el și pentru alții. Însă munca are și rol moral. Omul harnic este drept, cinstit, iubitor. Sufletul lui, prins în muncă, nu mai are timp liber să umble pe cărările destrămării morale. Munca alungă trândăvia, care este rădăcina tuturor relelor. Ea disciplinează, îndreaptă pe drumul cel bun toate pornirile pătimase din om. Ea este un medicament, un întăritor care vindecă rănile sufletului și înviorează puterile trupului. Este izvor de virtuți. Cine muncește se întărește. Omul harnic este ca apa de izvor: gândurile lui sunt limpezi, simțurile curate și voința puternică. Omul leneș este ca apa stătătoare, în care se clocesc toți viermii și toate poftele, patimile și gândurile rele; sau ca fierul ruginit care, deși este din același material, nu mai seamănă cu fierul de plug, care este curat, folositor și strălucitor. Prin muncă se ridică oamenii și popoarele la bunăstare, la civilizație și cultură. Prin muncă se asigură progresul omenirii și se îmbogățește zestrea noastră materială și spirituală. Munca este legea vieții și a fericirii omului. Trebuie să sporim darurile ce ni le-a dat Dumnezeu, atât pentru propășirea noastră, cât și a societății în care trăim, că numai cel ce se ostenește în via Domnului și-și dă toată silința ca să ajute cu mintea și cu puterea sa la progresul țării și al Bisericii este vrednic de cinste mare, și la oameni și la Dumnezeu. Însă, cine îngroapă darurile sufletești în pământ, în țărână întinată de păcate ale trupului său și nu aduce roade vrednice de acești talanți, nu va avea parte nici de viață și nici de fericirea cea adevărată, ci de întunericul cel mai din afară, unde va plângere și scrâșnirea dinților.

CURAJUL CARE NE ÎNCONJOARĂ

În viața noastră publică nu se prea discută despre virtutea curajului. Așa cum, în discursul public actual, nu fac obiect de interes virtuți definitorii pentru condiția umană: politețea, cumpătarea, blândețea, prudența, generozitatea, dragostea, compasiunea, prietenia sau fidelitatea. La prima vedere, această stare de fapt nu ar trebui să ne îngrijoreze. Dacă însă vom acorda mai multă atenție, vom ajunge la concluzia că ea pune sub semnul întrebării nu doar ființa noastră morală, individuală, ci și existența noastră comunitară - de la familie la societate sau chiar neam. La nivelul simțului comun, curajul este capacitatea de a-ți controla și depăși frica, de a-ți învinge lașitatea, într-un anumit context în care îți este primejdii integritatea ființei sub aspect fizic sau moral. În domeniul eticii se face o distincție esențială între curaj ca trăsătură de personalitate, de caracter și curajul înțeles ca virtute. Pentru a deveni virtute, această trăsătură de personalitate trebuie să servească interesul semenului, al celuiilalt. Omul curajos își depășește limitele strâmte ale ființei proprii, iese din sufocanta iubire de sine, uneori își ignoră instinctul de conservare în favoarea aproapelui său. Omul curajos este o ființă în care se poate avea încredere. Într-o prietenie, de exemplu, este nevoie de încredere, dar și de fidelitate. Prietenul curajos este o garanție pentru securitatea mea, dar și a familiei mele. Iată cum de la virtutea curajului am ajuns la prietenie și la virtutea încrederii și a fidelității. Virtutea curajului este o însușire creștină esențială. Fără curaj, existența Bisericii nu ar fi de conceput. A fost nevoie, ca să ia ființă, de curajul Întemeietorului ei; ca să dureze, de acela al discipolilor Săi. Urmând exemplul Domnului, Apostolii au propovăduit în lumea toată Evanghelia, Vestea cea Bună a Întrupării Fiului lui Dumnezeu, înfruntând curajos ostilitatea lumii. În vremea prigoanelor dezlănțuite de mai-marii lumii, martirii din primele secole - dar și cei din secolul XX,- au ieșit cu îndrăzneală împotriva propriei morți, dovedind tuturor că, pentru creștini, moartea nu există. Au demonstrat, în același timp, libertatea absolută pe care o trăiesc creștinii. „Jertfa martirilor stă la temelie Bisericii”, spunea scriitorul bisericesc Tertulian în secolul II. Sfânta Scriptură abundă în varietatea formelor sub care suntem îndemnați să îndrăznim, să nu ne lăsăm sufletele acaparate de frică, de lașitate, de tentația de a dezerta din lupta pe care - așa cum ne relevă Sfinții Părinți - fiecare creștin o dă și trebuie să o dea cu diavolul, cu lumea (ca sursă a păcatelor și a patimilor) și cu patimile care și-au făcut sălaș în propriul nostru trup: „În lume, necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea” (Ioan 16, 33).

Sfânta Teodora împărăteasa s-a născut în anul 815 în orașul Elissa din Paflagonia (o regiune din nordul Asiei Mici), din părinți creștini. Era înzestrată de Dumnezeu cu istețime și aleasă frumusețe. Pe mama Sfintei Teodora o chema Teoctista, iar pe tatăl său, care avea funcția de amiral în flota imperială, îl chema Marin. Teodora a mai avut doi frați și trei surori. Fiind înzestrată cu o frumusețe deosebită, ea a fost remarcată și aleasă de trimișii noului împărat Teofil (829-842) fiind aleasă drept soție a împăratului pentru răspunsul primit la darul făcut de acesta. Împăratul dăruise un măr fiecărei din cele șapte fete alese de trimișii lui spre căsătoria sa. Chemate la palat a doua zi și întrebate ce au făcut cu mărul primit, cele șase au răspuns că l-au mâncat, în vreme ce Sfânta Teodora a adus cu sine două mere, grăind: „Mărul cel dintâi, talantul pe care Dumnezeu l-a sădit în mine, ți-l înapoiez neatins: este fecioria mea. Cel de-al doilea, asemenea dinarilor, este fiul pe care ți-l voi dăruî”. S-a căsătorit cu împăratul Teofil pe 4 mai 830. Au avut șapte copii: cinci fete și doi băieți. Pentru că Teodora aducea cinstire sfințelor icoane, iar Teofil era împotriva cinstirii lor, au apărut neînțelegerile între ei. În această perioadă, împăratul Teofil a emis două edicte împotriva cinstitorilor sfințelor icoane, primul în anul 831 și al doilea în anul 838, care aveau menirea de a distruge icoanele și de a-i pedepsi aspru pe iubitorii acestora. Îl numește patriarh de Constantinopol pe Ioan Gramaticul (837-843), un iconoclast radical și prezidează un sinod în Biserica din Vlaherne, în care se aruncă anatema asupra tuturor celor ce cinsteau Sfintele Icoane. Împăratul Teofil a murit pe 22 ianuarie 842. După moartea sa, prigoana împotriva iubitorilor de icoane a luat sfârșit. Pe tron ajunge Sfânta Teodora, deoarece fiul ei, Mihail al III-lea, era încă minor. Ea a condus țara cu înțelepciune vreme de 15 ani. Dorind să restabilească cultul sfințelor icoane, Teodora a convocat în luna martie 843, un sinod în Palatul Kanikleion (sediul cancelariei imperiale) din Constantinopol. Este ales un nou patriarh de Constantinopol: Metodie. Acesta a alcătuit un document cu denumirea de Synodicon, care cuprindea învățătura ortodoxă a Bisericii și condamna toate ereziile și pe toți ereticii. Astfel, pe 11 martie 843, la Constantinopol, a fost restabilit cultul sfințelor icoane. Pentru că sinodul de la Constantinopol s-a ținut în ajunul primei duminici a Postului Mare, s-a stabilit ca prima duminică din Postul Mare să fie numită Duminica Ortodoxiei și să amintească de biruința Bisericii asupra ereziilor. Cincisprezece ani mai târziu, după ce fiul ei Mihail a preluat tronul, a exilat-o pe

ea și pe cele patru surori ale sale la Mănăstirea Gastrion din Constantinopol. Sfânta Teodora a primit cu bunăvoință aceasta, lucrând cu și mai multă râvnă pentru mântuirea sa. Sfânta Teodora a rămas în mănăstire până la trecerea ei la cele veșnice, la 11 februarie 867. Moaștele sfintei au fost găsite neputrezite și s-au păstrat în Constantinopol vreme de șase secole. La trei ani după căderea Constantinopolului sub turcii otomani, în 1456, părintele Gheorghe Kaloheretis din insula Corfu a mutat în taină moaștele Sfântului Spiridon și pe cele ale Sfintei Teodora Împărăteasa din Constantinopol în insula Corfu. Astăzi, moaștele Sfintei Teodora Împărăteasa sunt așezate spre închinare în Catedrala Panaghia Spiliotissa (Biserica Maicii Domnului „din Peșteră”) din insula Corfu. Racla ferecată în argint cu moaștele Împărătesei Teodora este așezată în partea dreaptă a sfântului lăcaș. Trupul Sfintei Împărătesei este expus sub sticlă, înfășurat în porfiră împărătească și având mâinile descoperite. Slavă lui Dumnezeu pentru toate!

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri 14 februarie	16:00	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri 16 februarie	17:00	Taina Sfântului Maslu
Sâmbătă 17 februarie	07:00	Sfânta Liturghie și pomenire
	17:00	Vecernie
Duminică 18 februarie	07:00	Utrerenia și Sfânta Liturghie
	10:30	Program de bibliotecă
	17:00	Vecernie și dezlegări

A fost un om modern

Un om modern s-a rătăcit prin deșert. Era deshidratat. Când dormea visa doar apă, portocale și smochine. Apoi se trezea și se târa mai departe, dar chinul era tot mai apăsător. Când tocmai ajunsese la capătul puterilor a zărit o oază. „A, fata morgana” a gândit el. „O iluzie care vrea să mă împingă la disperare, deoarece în realitate acolo nu există nimic. Dar nu! Eu voi rămâne demn și nu mă voi lăsa păcălit!”. El se apropia de oază însă ea nu dispărea, ci devenea tot mai vizibilă. Smochinii parcă îi făceau semn cu crengile lor să vină și să mănânce, dar el gândea: „Asemenea iluzii sunt frecvente pentru cei aflați în situația mea. Ce crudă poate fi natura!”. Cuprins de aceste gânduri a murit având pe buze un blestem neînțeles asupra lipsei de sens a vieții. După o oră l-au găsit doi beduini. „Poți înțelege așa ceva?” întrebă unul. „A murit de foame și de sete lângă cea mai frumoasă oază”. „A fost un om modern!”, a răspuns celălalt beduin. „Nu a crezut în ceea ce a văzut!”. Tot așa, Dumnezeu este foarte aproape de noi însă omul modern nu îl observă.

Simplitatea

La ora de religie, o fetiță de 6 ani desena și colora de zor. Învățătoarea a întrebat-o: „Păpușica! Ce desenezi acolo?”. Fetița a răspuns: „Îl desenez pe Dumnezeu”. Învățătoarea i-a vorbit din nou, zicându-i: „Dar cum îl desenezi tu pe Dumnezeu, căci nu l-a văzut nimeni cu ochii și nu știm cum arată”. La care fetița a răspuns: „Nu-i nimic că nu l-a văzut. O să-l vadă și să-l cunoască după ce-l desenez eu!”.

Ateul și credința

Un ateu a căzut de pe o stâncă. În timp ce cădea, el s-a prins de o mică rădăcinuță. A rămas astfel, atârnat între cer și prăpastia de sub el, știind că nu va mai rezista multă vreme. Atunci, i-a venit o idee. „Dumnezeule!”, a strigat el cât îl ține a gura. Dar nu i-a răspuns nimeni. „Dumnezeule!”, a strigat el din nou. „Dacă ești, salvează-mă, și îți promit că voi crede în Tine și că îți voi învăța și pe alții să creadă”. Din nou, tăcere. Subit, s-a auzit o Voce ca de tunet, care l-a făcut aproape să dea drumul la rădăcina de care se ținea: „Așa spun toți atunci când se află la greu!”. „Nu, Doamne, nu!”, a strigat el, cu ceva mai multă speranță. „Eu nu sunt la fel ca alții. Nu vezi, am început deja să cred, acum, când ți-am auzit și vocea. Nu mai trebuie decât să mă salvezi și voi proclama pretutindeni numele Tău, până la capătul pământului”. „Foarte bine”, a răspuns Vocea. Te voi salva. Dă drumul la rădăcina aceea”. „Să dau drumul la rădăcină?”, a strigat omul, nevenindu-i să-și creadă urechilor. „Mă crezi nebun?”... Și n-a făcut nimic.